

4. Spejlet

Børnene sidder sammen med Jytte i en rundkreds på gulvet.

- Hvordan synes I, det er gået med at holde strøm på jeres batterier siden sidst? spørger Jytte.
- Det er gået godt. Jeg har i hvert fald sovet godt i nat, så mit batteri er ladet helt op, siger Emma.
- Og jeg er også blevet bedre til at holde pauser i løbet af dagen, så jeg kan holde til noget mere, siger Emil.
- Ja, og jeg har lært at køre på rulleskøjter. Jeg væltede og slog mig også nogle gange, men jeg blev ved og ved med at prøve, indtil jeg fik det lært, siger Viktoria.
- Det er nemlig det smarte ved at være vedholdende. Man kan lære SÅ meget, hvis man bare bliver ved med at øve sig, siger Jytte.

Fra venstre: Johan, Emma, Emil og Viktoria

I det samme går døren op og en høj stemme råber ud i lokalet:

- Er der nogle børn her, som snart er klar, parat til en megagod skolestart?

Professor Skolesmart springer hurtigt ind og sætter sig midt i rundkredsen.

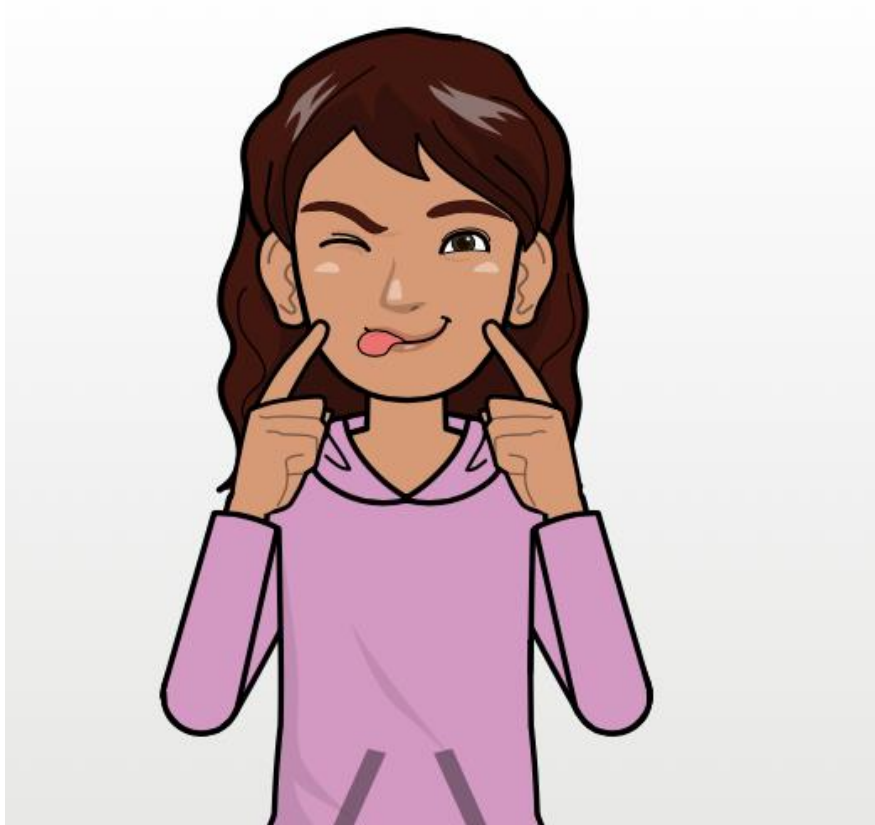
- Jeg er i hvert fald snart klar til at komme i skole! siger Emil stolt. Jeg har både øvet selvkontrol og engagement og vedholdenhed, så jeg kan ALT, hvad der skal til, for at få det godt i skolen.
- Halløjsa! Du er vist lidt af en supermand, hva'? griner Professoren. Men der er jo rent faktisk fire trædesten mere, som vi skal øve os på.
- Hvad er det for en trædesten vi skal høre om i dag? spørger Johan nysgerrigt.
- I dag skal I høre om Social Intelligens, siger Professoren alvorligt.
- Hvad er Social Inde-i-mens? spørger Emma.
- Social Intelligens! griner Professoren. - Det er altså også et svært ord, men det handler om at være god til at forstå andre børn og voksne, så man kan være en god kammerat.
- Nu skal I bare se, siger Professoren og hiver et rundt spejl op af sin taske.
- Vidste I, at vi mennesker er som spejle for hinanden? Hvis vi smiler til andre, så vil vi som regel få et smil tilbage. Hvis vi er søde, så vil de andre få lyst til at være søde overfor os. Derfor skal vi øve os på at være nogle gode og søde spejle.

Vi mennesker er som spejle for hinanden!

- Jeg er i hvert fald sød overfor mine venner, siger Emma.

- Det er godt! Men ved du også, hvordan du skal se ud i ansigtet, hvis du gerne vil være en god ven?
- Hmm... måske sådan her? siger Emma og laver et megafjolle ansigt, hvor hun rækker tunge og blinker med det ene øje.
- Haha! Ja, det var ellers et sjovt hoved. Men prøv så i stedet at se på mig med store kiggeøjne, store lytteører og et lille smil på læben.

Emma laver et megafjolle ansigt.

Alle børnene kigger på Professoren med store øjne. De er helt stille og har små smil på læben.

- Yes, sådan der! I ser brandgodt ud. Jeg får simpelthen lyst til at være venner med jer allesammen! Nøj, hvor er I søde! Prøv at se jer selv i spejlet, siger Professoren og så suser hun rundt i rundkredsen, så alle kan se, hvor søde de er. – De smilende spejle er sødest, griner hun.
- Men... sommetider bliver jeg altså sur på de andre. Jeg kan også godt blive sur på mine venner, siger Johan.
- Jamen, det er altså HELT normalt. Vi kan sagtens blive sure på hinanden, men som regel finder vi jo ud af det hele igen. Rigtig tit bliver vi uvenner, fordi Amygdala-alarmen er gået i gang. Så hjælper det at gå lidt væk fra hinanden og trække vejret.

-
- Nå, ja! Så kan man blive rolig igen, siger Viktoria.
 - Jeps! Og når vi er rolige, kan vi meget bedre være søde overfor hinanden. Så kan vi bedre være 'gode spejle', forklarer professoren.
 - Men, i går, da blev jeg altså ked af det, fordi Viktoria og Emma ikke ville have mig med i deres leg, siger Emil.
 - Ja, hvis man ikke må være med i en leg, kan Amygdala-alarmerne meget nemt starte, siger Professoren alvorligt.
 - Det var altså bare fordi vi gerne ville lege lidt alene, siger Viktoria. Du må gerne være med i dag.
 - Ja-tak! Det vil jeg vildt gerne, siger Emil glad.
 - Men, så har jeg jo ikke nogen at lege med, siger Johan og er lige ved at græde.
 - Vi kan da lege sammen alle fire, siger Emma. Så bliver legen bare endnu sjovere.
 - Det var en megagod idé. Man kan ikke være bedste venner med alle, men man kan øve sig i selv at være sød.
 - Jeg synes, du er sød, Professor Skolesmart, siger Johan.
 - Tak! Det var sødt sagt – og i lige måde. Jeg har helt lyst til at blive og hygge mig sammen med jer, men tiden er altså gået. Kan I nu være supersøde mod hinanden, til vi ses igen!
 - Det skal vi nok øve os på, Professor Skolesmart, siger Jytte. Vi glæder os til at se dig igen!

Inden børnene får set sig om, er Professoren ude af døren. Børnene smiler til hinanden og griner lidt, da de hører hendes bil gasse op og drøne afsted fra parkeringspladsen.